

δον τόμον.) *Εκπορθήτην του Μπιζανίου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.) Μαθαμένο Γιουλι (ὄρθα φρονεῖς ἀλλ' εἶπαμεν πολλά δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν.) Δ. Κ. Κρηδ. (ὄχι.) *Φαροπούλαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Ἐθνικὸν *Ονειρον (διὰ τὰς πληροφορίες εἶνε αἱ Μ. Ἀγγελίαι.) *Σλαβωμιένον *Ἑλληνα (ἔχει καλῶς.) *Ἐνδοξον Μαθαμινομάχον (ἐλήφθησαν.) Ζακινθινὸ *Ἀερογιάλι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Πρόμαχον τῆς *Ἐπιτάλοφου (ἔχει καλῶς ἐσημείωσα καὶ τὴν ἡλικίαν.) Μπροννέτ (ἔστειλα κ' ἐγὼ αὐτὸ πού θέλετε σεῖς, θέλω.) *Ονειρα π' *Ἀλήθευσαν (φυσικά, ἡ ἀρχὴ εἶνε δύσκολη.) Φρεαντῆνη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) Παντοκρότορα (ὁ *Ὁδηγὸς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.) Βασιληῶν τοῦ *Θρόλλου, *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῖσθαι.

316. Δεξιγράφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄυλον, Ζῶον τὸ δευτέρον μου Κ' ἓνα νησι ἐλληνικόν Βλέπεις γτὸ σύνολόν μου.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σουριανὰκι

317. Μεταγραμματισμός

*Ἄν ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι Μιάς ἀπὸ τὰς ἐποχὰς, Κάποια νῆσος θὰ προβάλῃ Ἀπὸ τὰς ἐλληνικάς.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀπτερου Νίκης

318. Στοιχειοτονόγραφος

*Ἄν τὸ ἄλφα κάμῃς ἰῶτα Καὶ τὸν τόνον ἀναιβάσῃς, Χωρὶς κόπον καὶ ἰδρώτα Θὰ ἴδῃς καὶ θὰ θαυμάσῃς.

Ἀπὸ ἐνδοξο νησάκι Σπάρτο, ρέγγα ἢ λαυράκι.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λαφνοστεφοῦς Νίκης

319. Μωσαϊκόν

Τὸ θράσος, ἡ ὕβρις, τὸ μῖσος, ὁ πόνος, Καὶ χεῖριστον πάντων, ὁ μαῦρος ὁ φθόνος, Καθένα σοῦ δίδει ἀπὸ 'να του γράμμα Καὶ γίνετ' ἐν ἄλλο κακὸν ἐν τῷ ἄμα.

*Ἐστάλη ἀπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

320. Πυραμίς

+ Οἱ σταυροὶ πτηνόν.
+ = Θεὸς τῶν δασῶν.
+ = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
+ = Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
****+**** = Ὄνομα ἡμέρας.

*Ἐστάλη ἀπὸ Πόπης Χατζηκωνσταντινοῦ

321. Φύρδην Μίγδην

Εὐδῆος ὄνεκ σακόν.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὁρίωνος

322. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Πτηνῶν—ἀρωατήρων—Πολίχνη τῆς Γραφῆς. Μέρους κατὰστον—ἄνωνομία—Φωτιστικόν.

*Ἀθροισμα ὑπολοιπῶν: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γλαύκου

323. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-

τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν μεγάλην ἔρημον:

- 1, Τραγικὸς ποιητὴς ἀρχαῖος.
- 2, Τραγικὸς ποιητὴς νεώτερος.
- 3, Μία τῶν Μοιρῶν.
- 4, Ἥρωος τοῦ 21. 5, Χώρα τῆς Ρωσίας.
- 6, Δένδρον.

*Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Φράουλας

324. Φωνηεντόλιπον

χς - γρσ - χς - γρσ.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν

325. Γρίφος

Φύλλον 20 20 20

20 20 20

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὀνιστροκόλου τῆς Δόξης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

138. Περιάνδρος (περὶ, Ἄνδρος)—139. Σύμπαν (Σῆμ, Πάν.)—140. Βόλγας—Ὀλγα.

141. Λάτιος—Μάτιος.

142. ΠΑΝΑΜΑΣ 143. ΘΩΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ ΩΡΟΣ

ΠΑΡΑΔΙΣ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΥΤΑ ΣΙΑΜ

ΣΟΛΩΜΩΝ ΑΜΑ

ΣΟΛΩΜΟΣ

ΣΕΡΠΙΦΟΣ 144—148. Διὰ

τοῦ Φ: Φίλος, φάρος, φάρος, φόνος, Φάληρον.—149. ΛΑΜΙΑ (Ἄστρος, ΓΑΛΛΙΑ, ῥόμβος, Φίλιππος, πολλαπλασιασμός.)—

150. *Ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα.—151. *Ἐν τῷ εὐ τὸ πολὺ (ἐν τῷ ἐρ-τόπο Λῆ.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Βιβλία τεσσάρη, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ἀπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.»

*Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (με 60 εἰκόνας) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8.

*Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

*Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου, (με 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15.

*Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,—

*Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,—

*Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,—

*Ἡ Μαρουσία, (με 2 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50.

*Ἡ Νίνα (με 20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20 Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

*Παιδικὸν Θεᾶτρον (Ξενοπούλου) φρ. 2. Χρυσῶδ. φρ. 3,50.

*Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἔκαστον φρ. 0,50. Χρυσῶδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2,50.

*Πρόβας ὁ Νικίον (με 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Ὁ Πυρεοπόλης (με 24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Υπὲρ Πατρίδος (με 35 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

*Ὁ Φάτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε - 26]

Νησιωτοπούλα, πῶς θὰ μ' ἀρέσῃ νὰ λάβω ἓνα γράμμα σα. Σὰς εὐχαριστῶ.

Ἀνθισμένη Βαμβακία

[1Ε' - 27]

Πρὸς ἐνδιαφερομένους πληροφοροῦ ὅτι ὁ νέος Συνδυασμὸς «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ» θὰ δράσῃ μὲν κατὰ τὴν α'. προκριματικὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι ἐγγράφονται ἀπὸ τώρα.—Ἐνα Χιωτάκι (Α. Κιρλαγίτσης, Χίος).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Μαΐου

ΑΘΗΝΩΝ. Α. Κ. Κυριαδῆς, Γ. Α. Μάρκου, Σπ. Ν. Θέμελης, Δ. Σ. Πετρόπουλος, Ἀσπ. Α. Παλαρινῶ, Μαρτυρῶν Ἡλιοβασιλεία, Γ. Γ. Πάγκαλος, Γ. Σ. Χαραμῆς, Κ. Γ. Παλδόγλου, Ἐφφ. Βέγγου, Ρουμελιωτάκη, Α. Ν. Ἰγγλέσης, Δ. Παπαλιάς, Ἰω. Λεωνίδας, Χαρίλ. Π. Τσονόπουλος, Γ. Α. Πατριῶς, Ἄλ. Ε. Ἀράκος, Ταναγρασία, Ἰωάννα Χ. Πουλιάκου, Γ. Χ. Πουλᾶκος, Μαργαρίτη Κιθάρα, Σπ. Α. Μάρκος, Κούλα Α. Κονταρίνη, Σπ. Α. Κονταρίνης, Γ. Μωραΐτης, Γ. Χάλαρης, Ἀντ. Συνυχοῦνης, Δέσποινα Σταματέλου, Χρυσ. Θ. Στασινοπούλου, Ὀλυμπ. Γ. Μακροῦ.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἡρώς τοῦ Σουλίου. ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρώς τῆς Λήμνου. ΒΟΛΟΥ. Γ. Γ. Ἠλίας. ΓΑΛΟΒΑΣ. Ν. Α. Παπαγιαβῆς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Θ. Ξανθός. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαδάκης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Περ. Γ. Βικολιάνας, Α. Γ. Καραλής, Ἄλ. Χρ. Γραμματόπουλος, — Ε. Β. Κ. — Ἀθ. Ν. Τζορτζής, Ἐδωγ. Α. Ράπτης, Χαράλ. Δ. Πανταζής, Χρυσ. Δ. Τσομάνης.

ΚΑΒΑΛΑΣ. Ἀποστ. Μ. Ἐθαγγελίδης, Σταύρος Ε. Ἀντούλας. ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Α. Στασινοπούλου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Κων. Μπίνας, Χαρ. Γ. Πατσός, Ἐλένη Ἀργυροῦ, Μαρία Χ. Καμβύσα.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Λιον. Σ. Χωραφας, Ναυτοπούλο Κεφαλληνίας, Παναγ. Χ. Λιώρας. ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Κόρη τῶν Δασῶν, Αἰκατ. Α. Λοιδωρίση, Γ. Κουκουλάς, Παν. Ἀθ. Νίτης. ΜΑΝΘΥΡΕΑΣ. Γ. Α. Ζέτος. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Ἄντ. Πολυχρονιάδης, Στ. Θ. Ἀντωνιάδης, Χ. Α. Πολυχρονιάδης, Ἀντ. Ν. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΟΥ. Ἡρώς τῶν Βαλκανίων, Ὀνειρα π' Ἀλήθευσαν. Π. ΦΑΛΗΡΟΥ. Β. Π. Μάλτας. ΠΑΡΓΑΣ. Μέντωρ Ζουλιέτης, Ἀντιγόνη Μ. Τσιάνου. ΠΑΤΡΩΝ. Μίμης Ἀναστασόπουλος, Πατριὸν Ναυτοπούλο, Γιαν. Π. Νικολόπουλος, Ἄνδρ. Α. Ἡλιόπουλος, Ἐνας χωρὶς ὀνογραφίην.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ν. Σ. Καλοῦνης, Ἡρ. Σπυρομήλιος, Ἐμμ. Ν. Ξανθός, Ν. Κ. Νικολόπουλος, Ἀλεξάνδρα Α. Φοφᾶ, Πάνος Χ. Κολυβάς, Ἐστ. Γ. Πετροπούλου, Ἀβουτσος Λεονάρδος, Λιον. Ἀντ. Λοβέδρος, Ἀλεξάνδρα Πριμα. ΣΑΜΟΥ. Ἀνασ. Π. Παντελίδης.

ΣΥΡΟΥ. Λουκία Πασιχοπούλου, Μαρίνα Μπουλιγαδάκη, Σπ. Γ. Κολοκοῦνης, Ἀγγελικὴ Σ. Σιδερεῖ, Ν. Γ. Βάτης, Γ. Μωραΐτης. ΥΔΡΑΣ. Φορυβὸς τῆς Ἐπιτάλοφου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Γ. Ν. Παπαϊωάννου, Κ. Σ. Γιορτζής, Δ. Κόκκας.

ΧΙΟΥ. Γ. Κ. Κέντηρης, Ξεν. Μ. Βουλγαράκης, Λανάη Γ. Τσίμα, Κ. Σ. Τσομής, Δημ. Σφ. Ἄλ. Ποντελοῦ, Μιχ. Ἀναγνώστης, Ἄνδρ. Γ. Σταμούλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

*Ὅλον τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάμια ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: ἸΩΑΝ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΣΤΑΥΡΟΣ Ε. ΑΝΤΙΟΥΑΣ ἐν Καβάλλᾳ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Α. ΦΟΥΦΑ ἐν Πειραιῶν καὶ ΚΩΝΣΤ. ΞΕΝ. ΓΚΟΡΤΖΗΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅποιοι ἐνεργετήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας καὶ πρὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ	ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσῶτερ. λ.10. Ἐξῶτερ. λ. 15
Ἐτησίᾳ δρ.8.—	Ἐτησίᾳ φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος 3.—	Ἐτος 37ον.—Ἀριθ. 27	Ὁδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1915	
Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ Ραούλ, με ἀσταθὴ ἀκόμη φωνὴν καὶ καταπνίγων ἐν γάσμημα, ἤρώτησε:

—Ποῦ εἶμαι;

—Εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἀπεκρίθη θριαμβευτικῶς ἡ μίς Μπριδζ, καὶ πρὶν ἐξημέρωσθ, στὸ Χιλί.

Ὁ Ραούλ ἠθάθη τότε ὅτι ἐκρύβανε, κ' ἔκαμε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ μουλάρι.

—Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νάλω στὸ Χιλί μαζί σας, εἶπε θέλω νὰ φύγω.

—Ἄφισε πρῶτα νὰ φῆς κάτι τι, εἶπεν ἡ Ἀμερικανίς, δείχνουσα εἰς τὸν μικρὸν τάπημα ἑνὸς γεύματος, ἐκεῖ γάμο.

Σοῦ ἀξίζει, ὦ λ ν τ μ π ὀ ὀ!

Συγχρόνως ὁ Ζὸ καὶ ὁ Ἀδ' ἐπλησίασαν κ' ἔβυσαν τὸν Ραούλ, ὁ ὁποῖός ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ σάγμα, ἀλλὰ ὀλίγον ἐλειψὲ νὰ πέσῃ, ἀπὸ τὸ μούδατμα καὶ τοὺς πόνους τῆς μέσης.

Καὶ πάλιν τὸν προσεκάλεσαν νὰ φάγῃ. Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ μικροῦ, ὅταν εἶδε τὰ κομμάτια ἐκείνα τοῦ κρέατος καὶ τοῦ σταφιδοῦ, ἦτο νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ κορέσῃ τὴν πεινᾶν του. Τὸ μετενόησεν ὅμως ἀμέσως καὶ ἀνανεύων διὰ τῆς κεφαλῆς, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἤθελε τίποτε.

—Μὰ γιατί; ἠρώτησεν ἑκπληκτος ἡ μίς Μπριδζ.

—Γιατί, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ, γιατί...

Κ' ἐστάθη, μὴ τολμῶν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ νὰ πῇ καθαρά εἰς τοὺς κυρίους του ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ δεχθῇ τίποτε ἀπὸ αὐτούς; τοὺς κλέπτας καὶ ληστές...

Ὁ μίς Μπριδζ τὸν ἐνόησε.

—Ἀλήθεια λοιπὸν, ἠρώτησε σοβαρᾶ, θέλεις νὰ μᾶς ἀφίσης;... Καὶ ὅμως, δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φερθῆκαμε ἄσχημα.

—Ποῦ κλέβουν. Πέσ τὸ καθαρά, παιδί μου, μὴ φοβάσαι τὴ λέξι.

—Ἐ, γὰ... ποῦ κλέβουν.

—Φοβάσαι; λοιπὸν... μὴ σὲ πιάσουν οἱ χωροφύλακες;

Ὁ Ραούλ ὕψωσε τὴν κελὴν ὑπερηφάνως.

—Ἐνα μόνο φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη σοβαρᾶ: μήπως γίνω καλὸς ἄνθρωπος; κ' αὐτὸ δὲν τὸ θέλω, γιατί ὑπεσχέθηκα εἶναι πιάτρου μου, τὴν ὥρα ποῦ πέθανε, νὰ μείνῃ πάντα καλὸς καὶ τίμιος.

—Ἡ Ἀμερικανίς, μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, δὲν ἐπέμεινε πλέον.

—Μπορεῖ νάχῃς δίκην, μ π ὀ, τῆ εἶπε με κάποιαν συγκρίνησιν. Τώρα θὰ διαλέξῃς καὶ σὺ τὸ δρόμο ποῦ θὰ κολοῦθῃς. Καὶ πρέπει νὰ σάφισουμε ἐλεύθερα...

Ἡθελῆσε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ διεκόπη ἀποτόμως καὶ, στραφεῖσα πρὸς τὸν Ζὸ, τὸν Ἀδ καὶ τὸν ἄδελφόν τῆς, τοῖς ὁμιλήσεν ἰσπανιστί.

Ὁ Ραούλ ἐνόησεν, ὅτι ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς φίλους τῆς τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ ἀφοῦ συνεζήτησαν ὀλίγον μετὰ ζωρότητα, ἡ

«Ἡ μίς Μπριδζ τὸν ἐξήτασεν ἀμέσως...» (Σελ. 221, στ. α')

μης Μπριτζ εξηκολούθησε την συνομιλίαν της με τον μικρόν.

—Νά φύγης, τῷ εἶπε, πολὺ ὠραία. Μὴ νομίζης ὅμως, ὅτι εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πῶς μπορεῖς νὰ καταιβῆς ὀλομόναχος τὴν Κορδιλλέρα; Ἐπειτα, μὲν πατήσης τὸ ἔδαφος τῆς Μενδόζας, θὰ σὲ γνωρίσουν ὡς τὸ παιδί πού παρουσίασε εἰς τὴν Τράπεζα τὸ τέκν, θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ χώσουν εἰς τὴ φυλακήν.

Ὁ Ραούλ δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ παντήσῃ. Αὐτὸν τὸν κίνδυνον δὲν τὸν εἶχε συλλογισθῆ. Ἐπειτα, παρὰ τὸ ἠθικὸν αἰσθημα, τὴν τιμιότητα πού τὸν ἐσπρωγνε νὰ ποχωρισθῆ τὴν μίς Μπριτζ καὶ τοὺς συντρόφους της, ἐλυπέτο τὴν τόσον ὠραίαν, κομψὴν καὶ τολμηρὰν κυρίαν του, ἣ ὅποια ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀκαταμάχητον καὶ ἀνεξήγητον γόητρον.

—Τότε λοιπὸν, ἐπιθύρῃσεν ἀναποφάσιτος, τί πρέπει νὰ κάμω; Εἶμαι μικρὸς καὶ δὲν ξέρω... ὄχι, δὲν ξέρω...

Ἡ μίς Μπριτζ, ἣ ὅποια εἶχε σηκωθῆ, εἴλωσε πρὸς αὐτὴν τὸν μικρόν, περιέβαλλε μετ' ὃν βραχίονά της τὸν λαιμόν του, καὶ τοῦ εἶπε τρυφερὰ, σχεδὸν μητρικὰ, θλίβουσα τὸ σγουρόμαλλον κεφάλι του ἐπὶ τοῦ στήθους της:

—Μὴν ἀνησυχῆς, παιδί μου. Δὲν θὰ σ' ἐμποδίσωμε νὰ ἀνακτήσης τὴν ἐλευθερίαν σου, ἀφοῦ ἐπιμύνης. Δὲν πρέπει δ-

«Ἡ μίς Μπριτζ περιέβαλε μετ' ὃν βραχίονά της τὸν λαιμόν του...» (Σελ. 214, στ. α')

μὸς νὰ κάμης καμμιά τρέλλα καὶ νὰ κινδυνεύσης νὰ πιασθῆς ἀπὸ τοὺς ἠλιθίους ἐκείνους Ἀργεντινοὺς, ἀδίκως καὶ παραλόγως.

Κατοπὶν ἀναγκάζουσα τὸν μικρόν νὰ καθῆσθαι πρὸ τῶν ἄπλωμένων φαγητῶν, ἐξηκολούθησε:

—Φάγε τώρα νὰ χορτάσης καὶ ἀκολούθησέ μας ὡς τὸ Χιλί. Ἐκεῖ πιά

δὲν θὰ τρέξης κανένα κίνδυνον καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ σφίξωμε εἰς τὴν τύχην σου. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ γυρίσης εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, θὰ σὲ θάλωμε εἰς ἕνα πλοῖον, πού θὰ σὲ περάσῃ ἀπὸ τὸ Σάν Φραντσίσκο εἰς τὴν Πλάτα, διὰ τοῦ Μαγγελανείου πορθμοῦ.

Ὁ μικρὸς ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα αὐτῆς τῆς συμβουλῆς. Ἄλλως τε τὸν εἴλωκεν ἡ μαγικὴ λέξις Χιλί... Διὰ τί νὰ μὴν ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν νέαν αὐτὴν χώραν, τὸ Χιλί ἢ τὴν Χιλὴν; Ἐπειτα, τί ἐδῶ, τί ἐκεῖ; Ἀφοῦ πουθενὰ δὲν τὸν ἐσπερῆμενε πλέον κανεὶς, παντοῦ δὲν ἦτο τὸ ἴδιον;...

Καὶ ὁ Ραούλ, μετὰ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν, ἔφαγε καὶ ἐχόρτασεν, ὑπὸ τὸ εὐχαριστημένον ὄμμα τῆς μίς Μπριτζ.

Τὸ ἀλλόκοτον πτηνόν

Δὲν ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ παρατείνου ἐκεῖ τὴν γλυκεῖαν τῶν ἀνάπαυσιν. Ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβαλλε νὰ ἐξακολουθήσουν ἀμέσως τὸ ταξίδι των, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὰ χιλιανὰ σύνορα πρὸ τῆς αὐγῆς.

Εἰς ὀλίγα λεπτά ἐσελλώθησαν τὰ μούλάρια, ἐφορτώθησαν τὰ τροφίμα, ἐκαθαλλίκευσαν οἱ ταξιδιώται καὶ ἐξεκίνησαν διὰ τὸ μέσον τῶν γυμνῶν καὶ ἀνδρῶν ἐκείνων βράχων.

Ἐταξιδεύσαν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐρημίαν ὄλην τὴν νύκτα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὑπὸ τὸ φῶς ὀχρᾶς σελήνης, ἐξερχομένης αἴφνης ἀπὸ τὴ σύννεφα, ὁ Ραούλ διέκρινε μακρὰν συστάδα φανταστικῶν βράχων, ὡς στήλας γιγαντιαίας. Ἐκαμανε ψῦχος δριμύ καὶ ὁ Ραούλ ὑπέφερε πολὺ. Οἱ μὴνιγγές του ἐκτυποῦσαν δυνατὰ καὶ μετὰ μεγάλην δυσκολίαν ἀνέπνευ. Θάνατος οὐκ εἶχε, ἀν δὲν ἐβλέπε καὶ τοὺς συνταξιδιώτας του νὰ ὑποφέρουν τὰ ἴδια. Ἦτο ἡ δύσπνοια, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη. Τώρα εἶχον ὑπερβῆ τὸ ὕψος τῶν τριῶν χιλιάδων μέτρων, ἐπλησίαζαν τὰς τέσσαρας καὶ ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ ἀναβαίνουν.

Τέλος μετὰ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Κορδιλλέρας, εἰς τὸ ὄροπέδιον, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὡς σύνορον μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Χιλῆς.

Ἐκεῖ, οἱ ταξιδιώται ἐστάθησαν, διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τὸ ὅποιον ἐξέτεινετο ἐμπρὸς των. Τὰ πετρώδη τοπία εἶχον ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τὴν χιόνα, πού ἐκάλυπτε τὰς πέριξ κλιτύας. Τὸ ψῦχος ἦτο

δριμύτατον καὶ ὄλων τὰ δόντια συνεκρούοντο, μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε τῶν λευκοτάτων τῆς ἀδαμάστου Μίς Μπριτζ.

Τρέμων, ὁ Ραούλ εἶχε καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βάθρου ἐνὸς κολοσσίου Ἐσταυρωμένου, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς ὄρο-

«Ἐἶχαν σηκωμένα τὰ χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν...» (Σελ. 215 στ. α')

σημον. Κ' ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸν μετὰ μίαν ἐπιμονήν, ἣ ὅποια ἔβαλεν εἰς περιέργειαν τὴν μίς Μπριτζ.

—Σοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος, μικρὲ μπόυ; τὸν ἠρώτησε. Δὲν διάζεις νὰ καταιβῶμε, γιὰ νὰ ἀναπνέης εὐκολώτερα;

—Ὁχι, ὁ Ραούλ δὲν ἐδιάζετο. Ἐνθυμείτο τώρα ἐν εἰκονογραφημένον βιβλίον πού εἶχε διαβάσῃ ὅταν ἦτο πολὺ μικρὸς, καὶ πού περιέγραφε τὰ μεγάλα πτηνά. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔλεγεν, ὅτι ὁ κόνδωρ τῶν Ἀνδεων, ὁ ζῶν εἰς τὰ ἰλιγγιώδη ἐκεῖνα ὕψη, ἀπλώνει πτέρυγας μήκους ἑξέ μέτρων!

Εἰς τὸν αἴθριον οὐρανόν, ὁ Ραούλ ἀνεζήτησε ματαίως τὸ μαῦρον σημεῖον, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ πτηνόν...

Ἡ μίς Μπριτζ τὸν ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πᾶμε, τῷ εἶπεν. Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ μείνωμε περισσότερο ἐδῶ-πάνω!

Ὁ Ραούλ ἠτοιμάσθη, ἀν καὶ μετὰ λύπην του, νὰ συμμορφωθῆ ὅταν ἐξαφνὰ ἀφῆκε κροαγὴν χαρᾶς.

—Ἐκεῖ-πέρα! ἐκεῖ-πέρα! ἔλεγε, δείχνων μετὰ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν οὐρα-

νὸν ἐν μαῦρον σημεῖον, τὸ ὅποιον ἔτρεχε γρήγορα. Αὐτὸς εἶνε! Ὁ κόνδωρ τῶν Ἀνδεων!...

Ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος πού τοὺς ἐδείξεν ὁ μικρὸς, καὶ εἶδαν πράγματι τὸν κόνδωρον πού ἐπλησίαζεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, εἰς τὴν ἐπιβάλλουσαν σιγὴν τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως, ἠκούσθη καθαρὰ ὁ κρότος ἐνὸς κινητήρος.

—Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε κόνδωρ! ἐφώναξεν ἀπογοητευμένος εἶνε... ναι, καλέ... εἶνε ἀεροπλάνο!

Ὁ μικρὸς δὲν ἠπατάτο. Ἡ μηχανὴ διεκρίνετο τώρα καθαρὰ. Ἐφαίνοντο αἱ πτέρυγές της, χρυσαίζουσαι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ κύκλος τῆς ἐλικῆς της πού ἐστρέφετο, καὶ ἡ μαῦρη σκιά τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν ὠδηγοῦσε.

Ἀεροπλάνον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Κορδιλλέρας, μὰ ἦτο κάτι φανταστικόν! Ποῖος τολμηρίας λοιπὸν, τρελλὸς, ἐξέτελει τοιοῦτον ἄθλον;

Ὅταν τὸ ἐμάνθαναν μετ' ὀλίγον. Διότι ἡ μηχανὴ κατήρχετο ταχέως καὶ ἐφαίνετο διευθυνομένη ἐκεῖ ὅπου ἐστέκοντο οἱ ταξιδιώται. Ἄλλως τε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὄροπέδιον, ἦτο τὸ μόνον μέρος ὅπου ἠμποροῦσε νὰ προσγειωθῆ.

Μετ' ὀλίγας ἀκόμη στιγμᾶς, τὸ ἀεροπλάνον παρουσιάσθη πελώριον ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των. Ὅλοι εἶχαν σηκωμένα τὰ χέρια των πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκύνουσαν τὰ μανθῆλια των ἢ τὰ φουλάρια των, ἀψηφόντες τὸ ψῦχος καὶ τὴν δύσπνοιαν τοῦ θουνοῦ. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Σέρ Ράμφ, ὁ νεοθρὸς, ἐκίνησε τρεῖς φορές τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἀεροπόρον καὶ τοῦ ἐφώναξε:

—Χίπ! χίπ! οὐρρά!... Τί θρήμβος δι' ἕνα ἀεροπόρον νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν ἀπαθέστατον Σέρ Ράμφ!

Ὅσον διὰ τὸν Ραούλ καὶ τὴν μίς Μπριτζ, αὐτὸ ὡς ὑπνωτισμένον, ἐκρατοῦσαν τὰ μάτια προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο τώρα καθαρὰ, τυλιγμένος μετὰ γούνης καὶ φορῶν κάσκων μετὰ ματογυῶλια.

Ὅλιγας στιγμᾶς ἀκόμη, καὶ τὸ ἀεροπλάνον θὰ ἤγγιζε τὸ ἔδαφος, εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ προσγειώσιν, ὀλίγα μέτρα μακρὰν τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὁ ὁποῖος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ὡς νὰ εὐλογοῦσε τὸν ἀνθρώπον, τὸν πρῶτον πού κατέβαινε πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Ὁ ΚΟΝΔΩΡ ΤΩΝ ΑΝΔΕΩΝ Ὁ ἀεροπόρος Καγιέτ

Εὐθὺς μετὰ τὸν τελευταῖον χειριστὸν τῆς προσγειώσεως, τὸν ὅποιον ἐξετέλεσε μετὰ μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν, ὁ ἀεροπόρος ἐλιποθύμησεν ἐπὶ τοῦ ἐδαφίου του. Μετὰ τὴν κεφαλὴν πε-

σμένην εἰς τὸν ὄμιον, μετὰ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, μετὰ μάτια κλειστά, ἐφαίνετο ὡς νεκρὸς.

Ὅλοι οἱ ταξιδιώται περιέκωκωσαν τὸ μηρόν, ἀνήσυχον διὰ τὴν ἀκίνησιν ἐκείνου πού τὸ διηθῆσαν. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βοηθήσουν. (Ἐπειτα συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ (Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 207)

—Γιατί δὲν ἦρθες ἀμέσως ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι; ῥώτησε ἡ μητέρα. Τὸ παιδί ἀναγκάστηκε νὰ πῆ μίαν ψεύτικη ἱστορία.

—Πῶς πῆγε σήμερα τὸ σχολεῖο; ῥώτησε ὁ πατήρ.

Πάλι ἀναγκάστηκε νὰ πῆ ἄλλη δικαιολογία.

Ἐτενοχωρήθη πολὺ πού εὐρέθη εἰς τὴν θέση νὰ εἰπῆ ψέμματα, γιὰτι κατὰ βάθος ἦτανε τίμιον παιδί, πού ποτὲ δὲν ἔλεγε ψέμματα.

Ὅταν καθῆσαν στὸ τραπέζι, ἦτανε τόσο πολὺ κουρασμένος καὶ ἐλεεινὸς πού δὲν μποροῦσε νὰ φάγῃ τίποτε. Γιὰ ἀτυχίαν του, τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχαν πατάτες πουρὲ καὶ λαρδί, φαγητὰ πού δὲν τοῦ ἄρεσαν πολὺ. Φυσικὰ ὄλοι ἐνόμισαν πῶς δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ, γιὰτι ἦταν δύσκολος καὶ ἰδιότροπος. Τὸν μαλώσαν καὶ τοῦ τράβηξαν ταῦτιά, ὅσο πού ἀπελπίστηκε.

«Φάε», διέταξε τὸ στομάχι, «ἀλλοιῶς θὰ μετανοήσης». Ἐγεις ἀνάγκη ἀπὸ δυναμιτικὰ.

—Ὁχι, εἶπε ὁ μικρὸς καὶ ἐσφιγξε τὰ δόντια του.

Κανένας δὲν ἀκούσε τὸ διάλογο μετὰ τῶν δύο. Σπανίως συμβαίνει καὶ δὲν εἶνε διόλου καλὸ ν' ἀκούη κανένας τί λέει τὸ στομάχι ἐνὸς παιδιοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα ἦτανε ἄλλο καλύτερον. Μὰ ἦτανε στενοχωρημένος πού εἶχε πῆ ψέμματα. Ὅλοι ἦτανε θυμωμένοι μαζί του γιὰτι ἐνόμιζαν πῶς δὲν ἔφαγε ἀπὸ πείσμα.

Κατέβηκε κάτω καὶ κύτταξε τὰ 14 δαμάσκηνα, τὰ μέτρησε, μὰ παραδόξως δὲν εἶχε καμμιά ὄρεξιν νὰ τὰ φάγῃ.

—Δὲ θὰ πάρῃς ἕνα μικρὸν δαμάσκηνο; τοῦ εἶπε τὸ στομάχι του φιλικὰ.

—Τώρα θὰ ἴδῃς! φώναξε ὁ μικρὸς λυσσασμένος καὶ κόντασε τὰ χέρια του γροθιῆς εἰς τίς τσέπας.

Ἦτανε βέβαιος πῶς ὁ σκαντζόχοιρος θὰ τὰ ἔτρωγε τὴν νύκτα, ἀν δὲ τὰ ἔτρωγε αὐτὸς.

Τὸ βράδυ τοῦ παρουσιάσαν πάλι τὸ πουρὲ, γιὰτι, φυσικὰ, ὄφειλε νὰ φάγῃ, ὅτι εἶχε ἀφήσει τὸ μεσημέρι. Ἐπειδὴ ἦτανε πολὺ πεινασμένος, κατέβροχθισε

ἀκόμη δύο καλὰς φέτας ψωμί μετὰ λαρδί. Ἐπειτα πῆγε στὸν κήπο καὶ ἔφαγε καὶ τὰ 14 δαμάσκηνα.

—«Ἔτσι!» εἶπε στὸ στομάχι. «Ἐσέρω πολὺ καλὰ ὅτι θὰ ἔχω παράπονον ἀπὸ σένα. Ἄλλ' ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει. Ὅ,τι πάω τώρα στὸ κρεβάτι καὶ θὰ κοιμηθῶ. Καὶ τότε συμβούλευε ὅσο θέλεις».

—«Φοβούμαι πῶς δὲ θὰ μπορέσης νὰ κοιμηθῆς», ἀπήντησε τὸ στομάχι. Πρέπει νὰ ἐργασθῶμε τὸ πουρὲ καὶ τίς δύο φέτας... Τί θὰ γίνῃ μετὰ τὰ 14 δαμάσκηνα δὲν τολμῶ νὰ σκεφθῶ. Ἐσέρις ὅτι γιὰ μένα καὶ 7 ἀκόμη ἦσαν πάρα πολλά. Καὶ εἶχα συνειθῆσαι μ' αὐτά. Ὁ καλὸς Θεὸς ξέρει τί θὰ συμβῆ μετὰ τὰ 14».

Ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε περάσει τέτοια νύκτα ὁ μικρὸς.

Ἐγυρογυρίζε, ἐδογμοῦσε καὶ τὰ κοψίματα καὶ οἱ πόνοι δὲν ἤθελαν νὰ παύσουν. Ἐστενάζε καὶ ἔκλαιγε, γύριζε στὸ κρεβάτι, καθότανε καὶ σηκωνότανε, περπατοῦσε ἐπιπόλυτος στὸ δωμάτιον καὶ ἐπάγωνε φοβερὰ. Ὁ ἰδρωτὸς ἔτρεχε στὸ πρόσωπόν του καὶ ὅταν ἐδοκίμαζε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του, τὸ στομάχι φώναζε:

«Ἀδειάζουμε νὰ κοιμηθῶμε!» Ὅταν τὸ πρῶτον μῆκε ἡ μητέρα του στὸ δωμάτιόν του ἐτρόμαξε.

—Θεὸς φυλάξῃ, παιδί μου, πῶς εἶσαι ἔτσι; φώναξε. «Χωρὶς ἀμφιβολία δὲν ἐσκέφθης τὸ στομάχι σου».

—«Ναι, μητερούλά μου, αὐτὸ ἔκαμα» εἶπε καὶ ἔκλαιγε ἀξιολύπητα.

Ἐβγήκε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιον γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν γιατρὸν.

—«Αἰ, φίλε μου», εἶπε τὸ στομάχι. «Οἱ 24 ὄρες πέρσαν τώρα. Θέλεις ν' ἀνανεώσωμε τὴν συμφωνίαν;»

—«Ὁχι», φώναξε ὁ μικρὸς.

—«Καὶ τώρα ἔμαθες, πῶς τὸ στομάχι ἔχει πολλὴ δουλειὰ νὰ κἀνῃ καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ χωνέσῃ τὰ 14 δαμάσκηνα πού τοῦ φόρτωσαν;»

—«Ναι» εἶπε τὸ παιδί.

Καὶ τώρα θὰ μπορῆς νὰ ἀρχῆσαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰ 6;»

—«Ὁ καιρὸς μετὰ τὰ δαμάσκηνα πέρασε τώρα», ἐμυρομύρισε ὁ μικρὸς σκουτοφυλακισμένος. «Λοιπὸν δὲ θὰ ξαναστενοχωρηθῆς!»

—«Ὁ καιρὸς μετὰ τὰ δαμάσκηνα ἔρχεται πάλιν», εἶπε τὸ στομάχι. Μὰ ἂν χαλάσῃς τὸ στομάχι σου τέλειαν, θὰ ὑποφέρῃς πάντοτε.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέραν ἔγιναν καλοὶ φίλοι. Κι' ἔτσι τελειώνει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ μετὰ τὸ στομάχι του.

Ἄς προσέξῃ λοιπὸν ὁ καθένας τὸ στομάχι του, μήπως δὲν εἶνε μ' αὐτὸ ἐν τάξει. (Karl Ewald) Μετάφρασις Δ. Ζ.

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΩΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ο Μωρίς εκολύβησε πρὸς ἐκείνο τὸ μέρος καὶ ἔφθασε τὸ ἄκρον τοῦ πλαιαρίου, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀντίπαλός του ἐσκαρφάλωνε μέσά.

Μ' εὐκίνησιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήλευε κ' ἐνάς γυμναστής, ὁ Μωρίς ἐσκαρφάλωνε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὥστε καὶ οἱ δύο, σχεδὸν συγχρόνως, εὐρέθησαν μέσα εἰς τὴν λέμβον.

Ἐνα πρᾶγμα διεκρίνετο καθαρὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλαιαρίου. Οἱ δύο νέοι τὸ εἶδαν συγχρόνως καὶ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Ἡ δέσμη τῶν ἐπιστολῶν εὐρίσκατο ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν δύο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ο Μωρίς ἐγνώριζε τώρα τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον ὁ «Ρ» ἠγωνίζετο μὲ τὴν λύσαν νάποκτησῃ τὰς ἐπι-

στολάς, καὶ ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ἦτο διόλου ἢ πρόθεσις νὰ ἐκδιώσῃ τὸν μαρκήσιον Δερινύ. Ἦτο κάτι ἄλλο, σπουδαιότερον, ἐπιδημητικότερον, κάτι ἐξαιρετικῶς σοδαρόν...

Μετὰ τὴν συνήθη του εὐκίνησιαν, ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ ἐξηπλώθη πρηγῆς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῆς λέμβου, ἀπλωσε τὸ χεῖρ του καὶ κατώρθησε νὰ συλλάβῃ τὰ πολύτιμα χαρτιά.

Τὴν στιγμήν πού ἀπεσώρευτο, ὁ «Ρ» τὸν ἐπιπροβόλησεν· ἀλλὰ τὸ ρεβόλβερ, βρεγμένον, δὲν ἐπῆρε φωτιά.

Τότε ὁ κλέπτης, μὲ κίνδυνον νάνατρέψῃ τὴν λέμβον, ἐφόρμησεν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νέα πάλῃ, σῶμα πρὸς σῶμα, ἔγεινεν ἐκεῖ μέσα.

Ἡ δέσμη εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Μωρίς καὶ εἶχε πέσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ πλαιαρίου, τὸ ὅποιον ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος. Διὰ τοῦτο ὁ φίλος μας ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ τακτικὴν καὶ ἐνῶ ἤμυνετο ὄλονεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἤρχισε συγχρόνως νὰ κράζῃ πρὸς βοήθειαν.

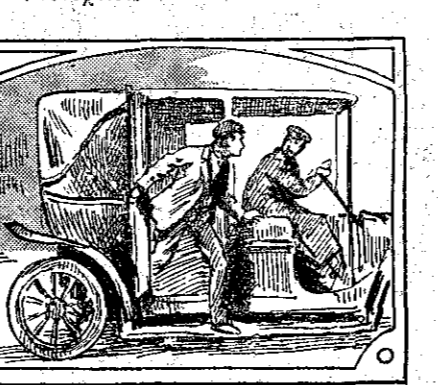
—Ορίστε! εἶπε, τείνων εἰς τὸν

ἐνὸς ἀστυνομικοῦ τοῦ ἐβόηθησαν γὰρ ποδισκοθῶν καὶ, κατὰ τὴν συμφωνίαν των, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ ὁ «Ρ» εἶπαν ἐκεῖ ὁ ρεβουάρ καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἀποφασισμένος αὐτὴν τὴν φοράν νὰ μὴ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἔτρεξε εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν ἀμαξῶν καὶ μὲ χαρὰν μόλις συγκατομένην, ἀνέβη εἰς ἕνα δίτροχον ἀμαξάκι καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξῶν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον».

Μετ' ὀλίγον τὸ ἀμαξάκι εἰσῆλθεν εἰς τὸ Στράνδ. Ὁ Μωρίς ἐνεθυμήθη τοὺς αἰνιγματώδεις λόγους αὐο «Ρ» κ' ἐγέλασε περιφρονητικῶς. Ἀλήθεια, τί ἤμπορούσε τώρα γὰρ τοῦ συμβῆ; Μετὰ πέντε λεπτά θὰ εὐρίσκατο εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Βασιλικῦ Ξενοδοχείου.

Μολοντοῦτο κατὰ βάθος ὁ νέος εἶνε ἀνίσχυρος. Κάθε στιγμήν σκύπτει διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἀκολουθεῖται... Τὸ ἀμαξί ἐκεῖνο πού ἐπροσέφερε, μήπως περιέχει ἀράτους ἐχθρούς; καὶ εἰς τὸ ἀγοραῖον αὐτοκίνητον πού τὸν ἀκολουθεῖ πρὸ μιᾶς στιγμῆς, μήπως κρύπτεται ὁ «Ρ», ἔτοιμος νὰ προκαλέσῃ μίαν σύγκρουσιν;

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ δυνατὰ. Θὰ ἔδιδεν ἔτι, ἔτι, διὰ νὰ εὐρίσκατο τώρα εἰς τὸ Βασιλικόν. Ἀλλ' ἀργεῖ. Ὡς νὰ τὸ κάμῃ ἐπίτηδες, ὁ ἀμαξῶς συκρατεῖ ἀντὶ νὶ παροτρύνῃ τὸ ἄλογόν του.

—Πιὸ γρήγορα! τοῦ φωνάζει· δέκα φράγκα ποὺ ρεμπούάρ ἂν τρέξῃς ὅσο μπορεῖς!

Ὁ ἀμαξῶς πλαταγίζει τὸ μαστίγιόν του καὶ τὴν γλώσσαν του, καὶ τὸ ἄλογον τριποδίζει τώρα σὰν δαιμονισμένον. Ἀλλ' ἀμέσως ὁ Μωρίς ἐννοεῖ τὸ λάθος του καὶ διατάσσει: (Ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ περασμένον καλοκαίρι, σὰς διηγήθη τὴν ἱστορίαν ἐνὸς μικροῦ καναρινίου, τὸ ὅποιον ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ κλουβί, ὅπου ἐγεννήθη, ἐπῆρε τοὺς ἐναερίους δρόμους καὶ, κουρασμένου ἀπὸ τὸ πρῶτον τοῦ ταξιδι, κατέφυγεν εἰς ἕνα σπίτι, ὅπου τὸ ἐπίασαν ἀμέσως, τὸ ἐφυλάκισαν καί... τὸ ἐλάτρευσαν δύο κοριτσάκια. Πολλοὶ ἐνόησαν τότε ὅτι εἰς τὸ ἰδικόν μου σπίτι κατέφυγεν αὐτὸ τὸ χαριτωμένον πουλί. Καὶ κάποιος ἠρώτησε προχθές τὴν Διάπλαιν: «Ἦ γίνεται τὸ καναρινάκι τοῦ κ. Φαίδωνος; Ὑπάρχει ἀκόμη ἢ τὸ ἔφαγεν ἡ γάτα; Ζῆ ἀκόμη, ἢ ἔπεσε πάλι μετὰ τὸ κλουβί του κ' ἐσκοτώθη; Καὶ ἂν ζῆ καὶ ὑπάρχῃ, τί κάνει; Ἐμεγάλωσε; ἔμαθε νὰ κελαιδῆ;...»

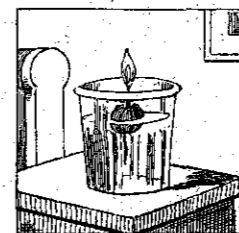
Μάθετε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὸ καναρινάκι μας ζῆ καὶ βασιλεύει. Ἡ γάτα, ἐπιπληχθεῖσα πολλάκις αὐστηρῶς, συνήθισε νὰ τὸ βλέπῃ χωρὶς νὰ ἐφορμᾷ καὶ, ἂν θέλετε μάλιστα, νὰ τὸ κοιμᾶται καὶ αὐτὴ μαζί μας. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχήματος, προσέχονεν νὰ στερεώνωμεν τὸ κλουβί του εἰς τὸ καρφί, ὥστε νὰ μὴ τὸ ρίχῃ ὁ ἀέρας. Καὶ ἡ πρώτη μας φροντίς, ὅταν σηκωνώμεθα τὸ πρωῖ, εἶνε νὰ τοῦ βάζωμε φαγάκι καὶ νὰ τοῦ γεμίζωμε νερὸ τὸ κουπάκι του καὶ τὸ μπανάκι του... Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς πῶ, ἀφ' ἑπέρας ἐνὸς χρόνου ἀφάτου μᾶς ἦλθε, ὅτι ἐμεγάλωσεν ἀρκετὰ, ὅτι ὠμύβρησε καὶ ὅτι ἀπέκτησεν ἕνα ὠραῖον, κατακίτρινον καὶ καθαρώτατον πτέρωμα, καὶ μίαν κομψὴν οὐρὸν ἀπὸ δύο κάσπρα πτερά σὰν τὸ χιόνι. Ὅσον διὰ τὸ μικρὸν λοφίον πού στολίζει τὸ συμπαθητικόν του κεφάλαι καὶ διὰ τὰ μικροῦτσικα, κατόμαυρα πονηρά κ' ἐξυπνότατα ματάκια, πού μᾶς κυττάζουν μὲ τὴν ἀγάπην, αὐτὰ τὰ εἶχεν ἀπαράλλακτα ἐξ ἀρχῆς.

Ναὶ, μὲ ἀγάπην... Χωρὶς ἄλλο μᾶς ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ καναρινάκι πού κ' ἐμεῖς τὸ ἀγαποῦμε τόσο! Ἐννοεῖ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἀνταποδίδει. Αὐτὸ πλέον φαίνεται καθαρά. Ἐξαφνα, ὡσάντις τὸ ἀφίνομεν μόνον του εἰς ἕνα δωμάτιον, ζαράνει καὶ μελαγχολεῖ. Ζωηρεῖ δὲ καὶ ἀρχίζει τὰ χοροπδήματα καὶ τὰ κελαιδηματάκια του, μάλιστα τὸ φέρωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου

εἴμεθα μαζεμένοι. Διὰ νὰ εἶνε χαρούμενον, πρέπει πάντα κάποιον νὰ βλέπῃ, ἀπ' αὐτοὺς πού γνωρίζει, ἀπ' αὐτοὺς πού τὸ περιποιοῦνται... Συνενοεῖται δὲ τόσο καλὰ μαζί μας, ὥστε χωρὶς ὑπερβολῆς, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μᾶς ὀμιλεῖ. Ἐξαφνα, ὅταν θὰ πλησιάσω τὸ κλουβί του καὶ θάκουσῶ ἕνα «κιοὺ!», παρακλητικὸν συγχρόνως καὶ παραπονετικόν, πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ καναρινάκι δὲν θὰ ἔχη ἢ νερὸ ἢ κεχρί. Ὅταν πάλιν θὰ τοῦ κλουβίου τοῦ ἡνὶν καραβανίσσά του, θάκουσῶ ἕν ἄλλο «κιοὺ!» γεμάτον χαρὰν κ' εὐγνωμοσύνην. Κάποτε, διὰ νὰ παίξω, τοῦ κάμνω τὸ ἐξῆς: Ἐνῶ ἡ καραβανίσσα του εἶνε γεμάτη κεχρί ὡς τὰ χεῖλη, κ' ἐκεῖνο καταγίνεται νὰ τρώγῃ μὲ πηδητὰ καὶ κελαιδηματά, ἀνιγῶν τὸ κλουβί, τοῦ τὴν παίρνῃ καὶ φεύγῃ. Τότε ἀκούω ἀπὸ πίσω μου! «Κιοὺ!... κιοὺ!... κιοὺ!...» Τὸ πουλάκι μὲ φωνάζει. Δυνατὰ, ἔντονα, ἐπιτακτικὰ καὶ ὀλίγον κλαυθμηρὰ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἰκονομικὸν κανδηλί.

Ἐνας χωρικός, κάποιος μικροῦ χωρίου τῆς Ὠβέρης (Γαλλία), ἐπενόησε τὸ κανδηλί αὐτὸ. Ἀπὸ ἕνα κάστανον ξεφλουδιμένον καὶ τρυπημένον διὰ νὰ περνᾷ τὸ ζυτίλι. Μὲ ὀλίγον λάδι εἰς ἕνα ποτήρι νερὸ, τὸ κανδηλί αὐτὸ καίει ὄλην τὴν νύκτα.

Ἐβδομαδιαῖοι Δαγώνισμοι

α'.) Μαγικὴ Εἰκόων

Νὰ ἡ καμήλα. Πού εἶνε ὁ καμηλιέρης;

β'.) Μαγικὴ Εἰκόων

ἄνευ Εἰκόωνος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νάτ Πίγκρετον —Δὲν ἀκούς, Μαρίνα; φέρ' τον λοιπὸν! —Ποῖόν;

Σὰν νὰ μοῦ λέγῃ: «Ἐ! ποῦ τὴν πᾶς; Δὲ βλέπεις, ὅτι εἶνε γεμάτη;... Γιατί μοῦ πήρες τὸ φαγάκι μου;»

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τοῦ, ἡ εὐδαιμονία τοῦ εἶνε, ὅταν τοῦ βάζωμεν εἰς τὸ κλουβί τὸ ὑάλινο δοχεῖον ὅπου κάμνει τὸ μπάνιο του, πλυμένον καὶ ξέχειλον ἀπὸ φρέσκον νερὸν, πού καθρεπτίζει τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον. Τότε τονίζει τὸ γλυκύτερον τραγουδάκι του. Καὶ ἀφ' οὗ τραγουδῆσῃ ἀρκετὰ τὸ ὀλίγον αὐτὸ νεράκι, πού ἀντιπροσωπεῖ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ τὸ ρούκι τοῦ προγονικοῦ τῶν δάσους, ἀρχίζει πλέον ἀτελειωτὰ πλατσουρίσματα, μὲ τὸ κεφάλι, μὲ τὰ ποδαράκια καὶ τέλος μὲ ὄλον τοῦ τὸ σῶμα. Ἐπειτα πηδᾷ εἰς τὸ ζυλίον του καὶ τινάζεται. Καὶ πάλιν καταβαίνει καὶ ξαναρχίζει. Ἡ ἱεροστολεστία αὐτῆ συνοδεύεται μὲ τὰ φαιδρότερα καὶ θριαμβευτικώτερα κιοὺ! Τὸ καναρινάκι, εἰς τὸ μπάνιο του, εἶνε εὐτυχισμένον καὶ χαριτωμένον...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

—Μὰ δὲν σοῦ τὸν εἶπα;

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεῦου

	ΠΗ	ΕΥ	ΝΗ	ΠΗ	
ΚΑΛ	Ε	ΜΕ	ΡΑ	Ο	ΜΕΛ
	ΠΟ	ΤΕΡ	ΤΩ	ΑΙ	

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Μουσῶν.

δ'.) Γρόφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τῆς Κίπολης

P

Ga Allons

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—δωρονδῆποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α'.) Ὁ φίλος του εἶνε εἰς τὸ ἐπανωφόρι του, μεταξὺ φιλέτου καὶ ἀγκωνος.—β'.) Θωρηκτὸν, τερπιλλοβόλον, ὑποδρόχιον, ἀντιτορπιλλικόν, καταδρομικόν.—γ'.) Rira bien qui tira le dernier.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίρως ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Σελισ Συνεργασίας Συνδρομητών

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ

Αφιέρωμα προς τον Νικηφόρον Στόλον
... Ω, όταν έδωσε σημεία ο ήλιος να φανή! Ο στακτής μανδύας σχίσθη...

Πώς με θλίβει, πώς με πιέζει η κακοκαιρία! Ω! σήμερα ένε γεμώνας, κι ως αύριο θα ένε, και θα κρατήση τρείς μήνες άκωμη!...

φορά είχαμε πάει με το σκοπό να κάνουμε ένα μεγάλο περίπατο όχι πιά μέσα στο χωριό αλλά στα περιχωρά του, που είνε κάτι λοφίσκοι ολοπράσινοι με δυο τρία σπατάκια στην κορυφή. Δεν ξέρετε τι όμορφο περιθώριο σχηματίζουν αυτά τα βουναλάκια, για το δροσάτο μας χωριό!

ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Τι κρίμα! Έπασσε η Φιφή και πάλι της κούκλας της το πέτρινο κεφάλι. Και η μικρή απρόσκλητη ολο κλαίει...

ΜΑΤΑΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Είχαμε πάει μ' ένα φίλο μου σ' ένα χωριό, που ένε πλησιον στην πόλι. Ο,τι είχαμε φθάσει στο άκρον του χωριού και ήμεθα έτοιμοι να επιστρέψουμε, βλέπουμε ένα γέρο να μās χαιρετά. Ο γέρος ήτο χωρικός και γνώρισος του φίλου μου, και μās ρώτησε που πηγαίνομε. Έμεις του είπαμε ότι είχαμε πάει για περίπατο και φεύγαμε. Είχε μās παρεκλίσει να πάμε στο περιβόλι του. Έμεις δεχτήκαμε, αφού μάλιστα δεν είχαμε βγῆ για τίποτε άλλο παρά για διασκέδασι. Επῆγαμε έ-

κει και μās περιποιήθηκε καλά. Έπειτα ήραχσε να μās δείχνη άλλα χωράφια γύρω και να μās λεί πως είνε δικά του. Τότε του λέμε μεις: Έχεις πολλά, μπαμπά-Γιάννη, είσαι ευτυχής! Αλλά ο χωρικός μās άπαντά με μιά χαμηλή φωνή, που φαινότανε ότι έβγαίνε από θλιμμένα στηθια. Δεν είμαι ευτυχής, παιδιά μου, δεν έχω το παιδί μου, μου πέθανε τώρα λίγο καιρό. Άς είχα το παιδί μου και άς μῆν είχα τίποτε απ' αυτά. Τότε θα ήμουν ευτυχής!... Θαλασσοπούλι του Στόλου
ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ
Μιά μικρή κόρη, η όποία ονομαζέτο Σοφία, είχεν έν ώραίο δωμάτιον, αλλά επειδή ήτο άκατάστατος, το δωμάτιόν της δεν έφαινετο και τόσον ώραιον...
ΕΠΙΛΟΓΕΣ
Επίλογος: Έπειτα η μικρή απρόσκλητη ολο κλαίει και είνε πολύ τρυφερά η μητέρα της.
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Είς τās εξετάσεις: Διδάσκαλος:—Τι ώρα βγαίνει ο ήλιος το χειμώνα; Μαθητής:—Αυτό εξαρτάται από τον καιρό...
ΕΠΙΛΟΓΕΣ
Επίλογος: Έπειτα η μικρή απρόσκλητη ολο κλαίει και είνε πολύ τρυφερά η μητέρα της.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 145ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘ. ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

Έκ των δύο αριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ο πρώτος δηλοῖ πόσαι Άσκήσεις του διαγωνιζομένου ενεκρίθησαν ως άπλως δημοσιεύσιμοι, ο δε δεύτερος πόσαι εξ αυτών ήσαν εκτάκτως ώραΐαι. Το άθροισμα των δύο αριθμών όρίζει την θέσει του διαγωνιζομένου μεταξὺ δύο έχόντων το ίδιον άθροισμα, προηγείται ο έχων τον δεύτερον αριθμόν μεγαλύτερον...
ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. (Οι από 16 ετών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες εις το τετράδιόν των ηλικίαν).

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φάων 15+14 [14E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρωική Σόμος 14+14 [14E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοδάφνη, 15+12 [13E].
ΕΠΙΛΟΓΕΣ: Έυελπίς Νεότης, 13+8 [10E].
ΕΠΙΛΟΓΕΣ: Έυελπίς Νεότης, 13+8 [10E].
ΕΠΙΛΟΓΕΣ: Έυελπίς Νεότης, 13+8 [10E].

- ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (από 12 έως 15 ετών).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Άγγελος, 15+15 [15E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Όνειροπόλος τῆς Δόξης, 15+11 [13E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνόπουλο του Αἰμου, 14+10 [12E].
ΕΠΙΛΟΓΕΣ: Άφρόδεσσα Θάλασσα, 14+9 [11E].

Με σσηνιακή Άκτῆ, κ' εγώ χαιρω πολύ που άπέκτησα ένα τόσφ καλόν φίλον. Άμα άγοράσης ένα φακέλλον χάριτου των λύσεων, δλα σου αἱ άπορίαι θα λύθουν, διότι θα ίδῆς ότι δεν πρόκειται περί τετραδίου, αλλά περί χωριστών φύλλων, εις έκαστον των όποιων μόνον ένός φυλλάδιου λύσεις πρέπει να γράφονται. Η Συλλογή σου ελήφθη. Καίτοι με ηρώτησε που διαμένει ο Όνειροπόλος των Καλαμών, αλλά δεν ένθυμούμαι ποίος.

- ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (από 11 ετών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στρατηλάτης των Έλλήνων 14+9 [11E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αισθημα τῆς Πατρίδος, 14+8 [11E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πληγωμένος Ηπειρώτης, 14+6 [10E].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 38 δόδος Εθροπίδου την 2αν Ιουνίου 1915.

Με το σημερινόν φύλλον εισερχόμεθα εις την Β' εξαμηνιαν του 8του έτους. Έπρεπε λοιπόν ναρχίση ή δημοσίευσις των εγκριθεισών Άσκήσεων του νέου Διαγωνισμού. Έπειδή όμως, έως την ήμεραν που έπρεπε να πάς έτοιμάσθαι, δεν είχα λάβη άρετατά Συλλογάς, δημοσιεύω και σήμεραν Άσκήσεις του προηγουμένου και επιφυλάσσομαι ναρχίσω τās νέας από του προσεχούς.

Προσέξατε τα σημερινον δημοσιευόμενα Άποτελέσματα, δια να μη κόμειτε πλέον την συνήθη παρῆξησιν και να μην άρχίσετε: διατι δεν μαναφέρετε, αφού έστελτα Συλλογήν;... Είνε τάποτελέσματα της Β' Εξαμηνιας του προηγουμένου έτους, και όχι της Α' Εξαμηνιας του παρόντος. Αἱτά θα δημοσιευθουν μετά ένα ή δύο μήνας. Διά την πτωχὴν Κυριοπούλαν που έσώτησεν η Κυπριακή Έσκληια εις το 16ον φύλλον, μου έστειλεν αὐτήν την έδδομάδα το 'Υπερ Πατριδος δρ. 2.35. Οἱτω συνεληρωθή το ποσόν των 10 δρ., με το όποιον την ένέγραφα συνδρομητριαν δι' ένα έτος. Εδγε εις τὰ καλά παιδιά που έκοιμαν ευτυχες με τον έρανον των ένα πτωχόν και φιλόμουσον κορίτσι. Πραγματικώς, φίλε Π. Γ. Δραγ., αἱτά θα ήσαν χρήσιμα και περιεργα. Άλλά θα έπρεπε να δημοσιεύονται εκτενώς και εικονογραφημένα και δυστυχώς, φέτος, που αἱ περιπτώσεις δεν μου επιτρέπουν να εκδίδω δωδεκασέλιδα φύλλα, ο διαθέσιμος χώρος δεν είνε άρκυτός. Τοῦ χάριτον βλέπομεν.

Με σσηνιακή Άκτῆ, κ' εγώ χαιρω πολύ που άπέκτησα ένα τόσφ καλόν φίλον. Άμα άγοράσης ένα φακέλλον χάριτου των λύσεων, δλα σου αἱ άπορίαι θα λύθουν, διότι θα ίδῆς ότι δεν πρόκειται περί τετραδίου, αλλά περί χωριστών φύλλων, εις έκαστον των όποιων μόνον ένός φυλλάδιου λύσεις πρέπει να γράφονται. Η Συλλογή σου ελήφθη. Καίτοι με ηρώτησε που διαμένει ο Όνειροπόλος των Καλαμών, αλλά δεν ένθυμούμαι ποίος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (έν Αργοστολίω) Τυχούσα Άθρούν Βραβείου (Έδς Διάπλασιν του 1914, σελ. 235)

καταγίνεσαι τόσον πολύ, αφέντως θα διακριθῆς. Η φίλη μου Άγλαία Χ. Κρητικῆ, από την Άνδρον, δηλαδή η άγαπητή μου Λάτρεις των Άνθέων, μου αναγγέλλει τούς ευτυχεις άρραβώνας της μετά του κ. Νίκου Κασιώτου, διδάκτορος τῆς Φιλολογίας. Έγχαίδια, μητρικά συγχαρητήρια. Ένα Χιωτάκι με πολλήν μου χαιραν έλαβα επιστολήν σου ύστερ' από τόν καιρόν. Διά τούς Συλλόγους έγω την ιδέα, ότι θα εργαζόντο καλλίτερα, αν περιορίζετο καθένας εις την πόλιν του. Άλλά και δύο Σύλλογοι όταν ύπάρχουν εις μίαν πόλιν είνε καλόν, διότι γεννάται άμλλα. Ναι, έλησάθηνα να διαγραφω εις το διβλίον έν πένητα του Δροσίνη και έτσι το έδημοσιεύσα δύο φορές.
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Ένδοξος Γαλλία, α. (Δ. Β.) Σκλαβομένο Βυζάντιον, α. (Ι. Β.) Ούριος Άνεμος, α. (;); Μικρό Ηπειρωτάκι, α. (Μ. Π.) Ένθουσιώδης Ηπειρωτής, α.

